

HET HEILIG HOUT BRANDT ZONDER PIJN

Mark Tijsmans
**DE BENDE VAN
TEIRESIAS!**

BOEK 2

**HET HEILIG HOUT
BRANDT ZONDER PIJN**

Manteau

Teiresië

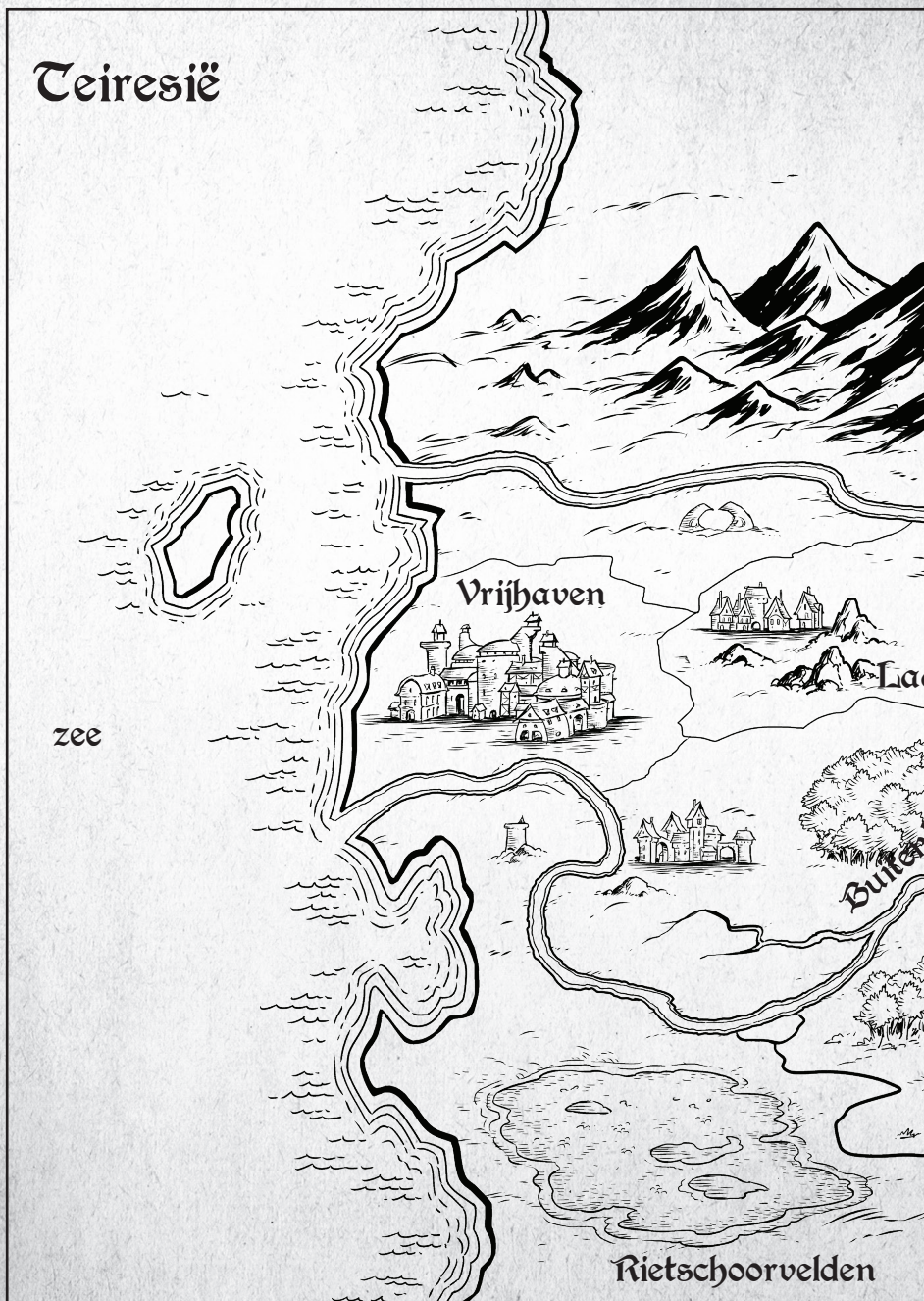
zee

Vrijhaven

La

Buiten

Rietschoorvelden

Winterbergen

Zilverstroom

Bosaglanden

Buitenbossen

Binnenwouden

©2014 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv, Mechelsesteenweg 203,
B-2018 Antwerpen en Mark Tijsmans

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Peer De Mayer
Omslagillustratie: Christian Verhaeghe
Vormgeving binnenwerk: Ready2Print
Foto achterplat: Koen Broos

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave
mag worden vervaelvoudigd, opgeslagen in een
geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2899 6
D/2014/0034/37
NUR 283

HISTORIEK

Het was zo lang oorlog geweest!
Zo veel vrouwen weduwe. Zo veel kinderen wees.
Vaders droegen zonen ten grave
en huilden.
Het hoorde andersom te zijn.
Jonge meisjes kusten hun vriendje vaarwel
als weer een horde jonge kerels
Stralend van trots! In mooie uniformen!
naar het slagveld trok.
Jonge meisjes huilden
toen slechts een paar van die jongens terugkeerden,
in uniformen waar niets van overbleef.
Van hun trots ook niet.
Er was alleen nog haat!

Het was zo lang oorlog geweest!
Drie volkeren,
Mensen, elfen en kabouters,
in hetzelfde mooie vruchtbare land.
Ze vochten.
Bestreden elkaar in een niets ontziende strijd.
Zo veel verdriet, evenveel ellende.
Het was de schuld van de anderen!
Die waren begonnen!
Dus vocht men door.
Vol van het eigen gelijk!
Wantrouwen en haat
groter wordend bij elke nieuwe dode.
Steeds diepere krassen op de ziel

bij weer een volgend slachtoffer!
Dus nog harder terugslaan!
Niets of niemand ontzien!
Geen medelijden!
De anderen hadden dat ook niet!

Het was zo lang oorlog geweest!
En plots was daar Teiresias.
Een kleine jongen. Een weeskind.
Half mens, want koningszoon.
Half elf, prinsessenkind!
Rennend voor zijn leven.
Vluchtend naar de Winterbergen,
waar hij door kabouters werd opgevoed.
De jonge trouwe ridder Astergard,
die niet van zijn zijde week
en een geheime orde stichtte.
De bende van Teiresias.
Zeven uitverkorenen
in de schaduw half verborgen.
Een legende haast,
ter bescherming van de toekomstige Vorst!

Het was zo lang oorlog geweest.
Teiresias werd geroepen! Van ver over de bergen.
De jongen was een tovenaar!
Hij hoorde het. En vertrok.
Voor een opleiding een magiër waardig.

Het was zo lang oorlog geweest!
Maar toen Teiresias terugkeerde naar zijn land,
vier jaar later,
bracht hij de vrede mee!

Drie volkeren,
mensen, elfen, kabouters,
verbonden zich.
Onderwierpen zich.
Aan Teiresias,
die zich Hoogkoning liet kronen
en het eengemaakte land Teiresië doopte.
Vrede... Er was vrede...
Rust en veiligheid.
Toekomst!

Het was zo lang vrede geweest!
Nu werd de koning oud...
En hoewel het lang, heel lang geleden was,
bleven de pijnlijke herinneringen aan vroegere, donkere tijden.
Dit mocht niet opnieuw gebeuren.
Kon Teiresias maar eeuwig leven!
Hoopte iedereen...
Of toch bijna.
Was er niet die oude legende?
Dat oud recept?
Een toverdrank voor onsterfelijkheid?

*Van zilver zal de ketel zijn
Het heilig hout brandt zonder pijn
Een gift, of ruil. Door list of macht
Verliest de drank zijn toverkracht
De ketel blijft een volle maan
Onaangeroerd ter plekke staan
Meng aarde, water, vuur en wind
Voor drakenbloed! Dank maagd'lijk kind
Strooi as van een verborgen held*

*Het is de laatste daad die telt
Een toverstaf een tovenaar
Roert om en om twee keer en klaar*

Het was zo lang vrede geweest...
Die vrede moet bewaard worden!
Koste wat het kost!
Mensen, elfen, kabouters.
Drie volkeren gaan akkoord.
Vol enthousiasme!
Twijfel is er niet.
Of nauwelijks.
De toverdrank moet gemaakt.
Er is haast bij.
Teiresias moet drinken!
De eeuwig durende Hoogkoning!

Het was zo lang vrede geweest...
Ziet niemand de twijfel dan?
En erger nog:
de achterklap, de huichelarij,
de snode plannen die het daglicht niet kunnen verdragen
en daarom gesmeed worden bij nacht en ontij...

Helaas!
Drie volkeren,
mensen, elfen en kabouters,
zijn blind.
Het was immers zo lang vrede geweest!

De Winterbergen namen die avond hun tijd om langzaam in te dutten. Het koude seizoen duurde lang, en de natuur had geen haast. Maar er was hoop. Hoewel de avondschemering snel zou intreden, heerste er een opgewonden spanning op de hellingen. De zon was erin geslaagd om net iets langer dan gisteren aan de hemel te blijven pronken, voor ze achter de bergtoppen verdween. De dieren snoven de eerste geuren van de lente op en vulden hun vaak lege magen met de hoop op vers voedsel en overvloed, die nu vast snel zouden komen!

De overgang naar de nacht kondigde zich vredig aan. Helaas werd de rust in de bergen danig verstoord door twee kabouterjongens, die er met hun kabaal voor zorgden dat twee beren in een hol vlakbij vroegtijdig uit hun winterslaap ontwaakten. De ene jongen droeg een blauwe muts, de andere een paarse. Al kon het ook zijn dat ze elkaars muts hadden opgezet, omdat de broertjes dat soort dingen in al hun laksheid niet echt controleerden.

Splash!

‘Pak aan! Daar heb je vast niet van terug!’

‘Hoezo... pak aan? Sneeuwballen pak je nooit aan. Die krijg je tegen je gezicht of zo. En als je zo begint, dan krijg je er inderdaad een terug.’

Splash!

‘Zie je wel!’

‘Nee. Ik zie niks. Ik heb een sneeuwbal in mijn ogen.’

Galei en Galooi zonken kraaiend van de pret op hun knieën, lieten zich holderdebolder van de berghelling tuimelen tot vlak bij waar het pad zich losmaakte van een kleine bergrivier en naar de kaboutergrot klom, een beetje verderop.

‘Man, hoe zie jij eruit!’ grinnikte Galei ondeugend. ‘Je lijkt wel een verzopen soepkip.’

‘Kijk naar jezelf. Je ziet er even doorweekt uit als ik’, antwoordde Galooi, de sneeuw uit zijn kleren schuddend, alsof dat zou helpen. Zijn warme bontjas had ondertussen meer weg van een natte dweil. ‘Misschien moeten we toch proberen om de grot stiekem binnen te glippen.’

‘Ja. Het lijkt me beter dat tante Beatreis ons niet ziet.’

‘Toch niet voor we droge kleren aanhebben.’ De twee kabouterjongens lachten ondeugend en maakten snel een rondedansje, waardoor ze niet hoorden dat het ijs van het bergriviertje onder hun voeten het dansje krakend en steeds luider onderging.

‘Hoor jij wat?’ vroeg Galooi uiteindelijk toch, een beetje bezorgd.

‘Ja. Jou. En ik moet zeggen, ik heb al leukere dingen gehoord.’ Galei sprong gillend van pret op en neer, omdat hij zijn eigen grapje zo geweldig vond. De jongens hoorden het barstende ijs pas toen het te laat was. Galooi probeerde nog weg te komen, maar de snel groter wordende scheuren in het ijs haalden hem moeiteloos in en de bergrivier slokte hem zonder genade op. Het koude water sloeg hem om het hart en hij botste tegen Galei op, die even tevoren al roemloos kopje-onder was gegaan.

‘Whoeaaaaargh!’ De jongens gilden het uit van de kou nadat ze zo snel als ze konden weer uit de rivier gestrompeld waren. Ze wron-gen hun mutsen uit en leken het hele voorval bijzonder grappig te vinden. Vooral dan bij de ander, want ze wezen de hele tijd naar elkaar en kregen vervolgens de slappe lach, waardoor ze het gek genoeg weer een beetje warm kregen.

‘Het ijs...’ wees Galei uiteindelijk. De jongens keken naar het wak in het ijs waar ze zonet doorheen gevallen waren. ‘Het is nog nauwelijks een paar centimeter dik.’

‘Het smelt’, knikte Galooi blij. ‘De lente komt eraan.’

De jongens keken elkaar even vrolijk aan. Ze wisten allebei wat dat betekende.

Koning Simaisnon zat gespannen met zijn vingertoppen op de armleuningen van zijn troon te tikken. Hij schoof steeds maar heen en weer. De bedienden werden er zenuwachtig van en probeerden zo ver mogelijk uit zijn buurt te blijven. Zelfs zijn raadslieden keken toe en kwamen niet dichterbij. Dat was precies wat ze anders ook deden, maar nu van een nog grotere afstand dan gewoonlijk.

Er brandde een groot vuur in de grot. Het lichtspel van de vlammen zette de somberheid van de koning nog extra in de verf. Spelende kinderen werden aangemaand om uit de buurt te blijven en niemand in de grot durfde luider te praten dan op een zeer zachte fluisterton.

Koning Simaisnon tuurde naar een plek op de grond, zo’n anderhalve meter voor zich. Daar stond een houten koffertje. Het was gemaakt van licht gelakt eikenhout, met vergulde hoeken en een slot van puur goud. Het koffertje trilde. Helemaal uit zichzelf! Het bewoog zachtjes heen en weer en maakte steeds opnieuw dezelfde kloppende geluidjes. Het leek wel of er iets in zat dat er per se en met alle geweld uit wilde. Dat vond de kabouterkoning raar. Het koffertje was al een paar maanden in zijn bezit, van net voor de eerste sneeuw de winter inluidde om precies te zijn. En al die tijd had het koffertje geen kik gegeven. Het had daar maar gestaan. En toen plots, drie dagen geleden, was het beginnen trillen en klop-

pen. Eerst voorzichtig nog, en af en toe maar. De bediende die de koning erop attent had gemaakt, had een uitbrander gekregen en het dringende verzoek om voortaan iets minder kabouterbier te drinken. Maar toen had de koning het zelf ook gezien. En daarna de voltallige raad die hij in alle haast had samengeroepen. En op deze derde dag hield het geklop haast niet meer op. Het koffertje huppelde op en neer alsof het niet kon begrijpen waarom niemand het openmaakte.

Een koning moet een leider zijn, zijn volk voorgaan. Het voortouw nemen. Kabouterkoning Simaisnon gebruikte deze woorden graag. Vooral in vreedstijd, want dan klonken de woorden erg plechtig, protserig, hol en misschien zelfs een beetje bombastisch, maar hingen er vooral geen gevolgen aan vast. Maar nu er onverklaarbare dingen in de kaboutergrot gebeurden – zoals kisten die over de grond op en neer schoven en kloppende geluiden maakten – keek iedereen in de grot met grote ogen naar de leider, en leken ze iets van hem te verwachten. Hoe hij zijn volk zou voorgaan bijvoorbeeld, en hoe hij het voortouw zou nemen.

Koning Simaisnon nam een besluit. Hij was het aan zichzelf en zijn volk verplicht om die koffer te openen. Niet dat hij plots zo dapper geworden was, maar hij beseftte dat hij niet anders kon. Hij stond op van zijn troon met een overvloed aan drama, en een gezicht waarop af te lezen stond: Ik weet het, het is met gevaar voor eigen leven, maar ik doe het voor jullie, onderdanen van me!

Hij knielde voor het koffertje neer, wilde duidelijk maken dat alle omstanders zich maar beter uit de voeten maakten, maar merkte dat die zijn teken niet hadden afgewacht en alvast verdwenen waren.

Het slot van de kist werkte mee, alsof het elke dag gesmeerd werd. De sleutel draaide vlotjes om, met een bescheiden klikje gaf het mechanisme zijn weerstand op. Simaisnon opende de kist en staarde lange tijd met grote ogen naar de inhoud ervan. In de koffer lag een

prachtige zilveren scepter. Daar schrok de koning niet van, want dat wist hij. Hoogkoning Teiresias had hem dat enkele maanden geleden verteld, en bovendien had koning Simaisnon al een keer stiekem gekeken toen de mensen net de bergen verlaten hadden.

Het was dus zeker niet de eerste keer dat Simaisnon die scepter zag. Sterker nog. Het was zelfs niet de eerste keer dat hij hem bezat. Tot vijfenzestig jaar geleden was het ding nauwelijks van zijn zijde geweken. De scepter was voor de kabouters het symbool van hun onafhankelijkheid en de macht van hun koning. Maar toen kwam Teiresias...

Simaisnon had de scepter dadelijk herkend toen Teiresias hem terugschonk, uit dankbaarheid voor het kabouterzilver dat hij gekregen had om een ketel mee te maken. Op dat moment, vlak voor de winter, zag het ding er even prachtig uit als vroeger. Bijna even groot als de kabouterkoning zelf, wat erop wees dat hij oorspronkelijk niet voor kabouters gemaakt was. Het was immers geen staf om op te steunen. Het was een echte scepter, gemaakt van puur zilver, met een fluwelen handvat in het midden en prachtig afgewerkt met de nodige krullen, kroontjes, kleine figuurtjes en ander zilversmeedwerk. Hoogkoning Teiresias vond het ding veel te overdadig en protserig, had hij ooit gezegd. Maar de kabouterkoning vond hem prachtig.

Tot nu dan toch. Hij nam de zware scepter voorzichtig uit het koffertje en stak hem onzeker de lucht in. Het ding gloeide en straalde een mistig, pastelblauw licht uit. De scepter maakte een zacht zoemend geluid en sidderde lichtjes na in de handen van de koning, alsof het ding tevreden leek dat er eindelijk iemand naar hem omkeek.

‘Sire... Dat is... Dat is de...’

‘Ik weet wat het is’, antwoordde Simaisnon licht gepikeerd aan een van raadsheren die eindelijk wat dichterbij was durven te komen.

‘Het is de scepter...’ stamelde de raadsheer toch. ‘Het is de kabouterscepter. Hij is naar de grot teruggekeerd.’

Het nieuws ging als een lopend vuurtje de grot rond, en het duurde niet lang of zowat de hele kaboutergemeenschap had zich rond de koning en zijn trofee verzameld.

‘De scepter... We hebben de scepter terug!’ De oudere generatie, die zich de vroegere tijden nog kon herinneren, knielde neer vol eerbied. De kabouterkinderen deden net het tegenovergestelde en probeerden op hun tenen te staan en omhoog te springen, of duwden iedereen schaamteloos weg tot ze helemaal vooraan stonden om het zilveren wonder beter te kunnen bekijken.

‘Hij geeft licht’, meende een van de raadsheren te moeten opmerken. Totaal overbodig trouwens, omdat de gloed van de scepter zowat de halve grot verlichtte.

‘Deed hij dat vroeger dan niet?’ wilde een kleine dreumes weten, terwijl hij ondertussen lustig in zijn neus peuterde.

De enige kabouter die het antwoord op die vraag wist, was te diep in gedachten verzonken om te antwoorden. Nee, dit was niet de eerste keer dat de staf oplichtte. Dat had hij vroeger ook gedaan. Eén keer om precies te zijn. Koning Simaisnon was erbij. Vijfenzestig jaar geleden, hoog in de bergen. En toen was er weinig goeds van gekomen...

‘Haal Galei en Galooi’, beval de koning met schorre stem. Hij moest het herhalen, de schildwachten stonden te veraf om hem te verstaan.

Een raadsheer gaf een korte wenk aan een van de soldaten, die zich als de bliksem uit de voeten maakte om beide jongens te vinden. ‘Sire, als ik vragen mag... Weet u misschien wat dit betekent?’ vroeg de man daarna hoopvol.

‘Nee. Dat weet ik niet’, moest koning Simaisnon toegeven. ‘Of toch niet precies. Ik weet wel dat Hoogkoning Teiresias zo snel

mogelijk op de hoogte gebracht moet worden. Hij verkeert in groot gevaar.'

'Maar als ik nu zeg dat we er niks aan konden doen...' galmde een protesterende jongensstem doorheen de grot.

Pets!

'Auw!'

'Ja. Luister dan toch! We zaten op ons dooie gemak bij dat riviertje...'

'Spreek voor jezelf, lapzwans. Jij zat misschien dood op je gemak, maar ik stond wel degelijk op de uitkijk...'

'Hou je gemak.'

'Hoe dan ook... Komen daar plots twee ijsberen op ons af...'

Pets!

'Auw!'

'Lieg niet', klonk de stem van tante Beatreis koud. 'Het is te vroeg voor ijsberen.'

'Ga dat tegen die beesten zeggen, wil je', viel Galei uit.

'Ja. Ik hoop dat u een woordje of twee ijsbeers spreekt, voor u wordt opgegeten', steunde Galooi zijn broer.

Pats! Pats! Pets! Er werd ergens achter in de grot een stevig pak rammel uitgedeeld.

'Auw!' klonk het keurig maar steeds wanhopiger in koor.

Galei en Galooi kwamen eindelijk de lichtkring in gestrompeld en begaven zich, niet geheel vrijwillig, tot voor de troon, waar de koning vol ongeduld op hen zat te wachten. Telkens als de jongens ook maar een centimeter van de rechte lijn naar hun vorst afweken kregen ze meteen een oorvijg van tante Beatreis, die niet de minste moeite deed om haar krachten te sparen.

De koning moest twee keer kijken voor hij de jongens herkende. Galei droeg enkel een onderbroek, voor de rest helemaal niks. Galooi liep rond in een hemdje waarvan hij de rand voortdurend zo wanhopig tot onder zijn zitvlak trok dat de koning begon te vermoeden dat ook hij slechts één kledingstuk droeg. Simaisnon vond dit verre van de gepaste kledij om voor een vorst te verschijnen.

‘Euh...’ stamelde de koning, uit zijn lood geslagen.

‘Juist! Dat waren exact ook onze woorden, Sire, toen we daar net zo schaamteloos werden weggeplukt uit onze omkleedsessie’, begon Galooi verongelijkt, met een valse blik naar Tante Beatreis en de soldaat die haar begeleidde.

Pets!

‘Auw!’

‘Precies.’ Dat was Galei. ‘Als u kunt kiezen, Sire, tussen opgepeuzeld worden door een God mag weten om welke reden te vroeg wakker geworden ijsbeer en een nat pak door de rivier in te vluchten omdat iedereen weet dat ijsberen nu eenmaal niet van zwemmen houden, wat zou u dan kiezen?’

‘Euh...’

‘Nee, Sire, zoals ik net al zei, dat waren onze woorden tijdens het omkleden. Ik wil uw antwoord op de situatie daarvoor...’

Pets!

‘Auw!’

Tante Beatreis hief haar hand dreigend op, en de jongens begrepen best dat er nog meer klappen zouden vallen als ze het waagden om hun mond nog te openen. Galei trok braafjes zijn onderbroek wat op. Galooi trok zijn hemdje nog wat naar beneden.

‘Zonder gekheid even, jongens’, begon de koning toen. Met een blik naar Beatreis stelde hij de jongens even vrij van klappen.

‘Altijd, Sire. Dat weet u’, antwoordde Galooi vrank. De beide jongens toonden niet de minste interesse in de lichtgevende scepter die de koning op zijn troon vasthield.

‘De dooi is ingetreden.’

‘Dat hebben we gemerkt, Sire!’ Galei knipoogde even naar zijn broer.

‘Jullie kunnen dus binnenkort naar de laaglanden en Vrijhaven vertrekken.’

‘Graag, Sire.’ Galei en Galooi knikten bereidwillig. Alles was goed om aan de klappen van tante Beatreis te ontsnappen.

‘Hoe staat het eigenlijk met jullie voorbereiding?’ vroeg de koning erg geïnteresseerd.

‘Voorbereiding?’ Galooi keek vrijpostig naar zijn broer.

‘Euh... Goed, Sire’, antwoordde Galei veel te snel. ‘Erg goed.’

‘Ja, beter nog’, vulde Galooi aan.

‘Ja. Beter dan goed.’

‘Om niet te zeggen dat we er volledig klaar mee zijn, met die hele voorbereiding.’ Galei en Galooi keken elkaar aan en probeerden hun gezicht in de plooi te houden. Ze dachten terug aan die ene middag, toen de winter net begonnen was. Het leek plots zo lang geleden, toen ze van de kabouterkoning een boek gekregen hadden over de mensenstad Vrijhaven. Galei en Galooi werden verondersteld om dat boek volledig te lezen, zodat ze de stad en de gewoontes van de mensen wat beter zouden leren kennen. De twee jongens waren vol goede moed begonnen aan de eerste bladzijde, die waarop de titel stond. Na die eerste bladzijde hadden ze een welverdiende pauze genomen, ze hadden glijbanen gemaakt in de sneeuw op de berghellingen bij de rivier. Het boek hadden ze keurig in de kast opgeborgen. Daar lag het sindsdien nog steeds.

Ze konden zich ook nog het gesprek herinneren met dat oude kabouterdametje waar tante Beatreis hen naartoe gestuurd had. Het oude kabouterdametje had een poosje bij de mensen verbleven, omdat de zus van haar broer een tante had, van wie de zus in die dagen een dochter had die een tijdje in Vrijhaven gewoond

had. Of zoiets. Heel ingewikkeld allemaal. De namiddag was heel gezellig begonnen, want die ouwe taart had koekjes gebakken, die de jongens in een mum van tijd naar binnen hadden gewerkt. Toen ze ook alle chocolademelk die in het knusse huisje aanwezig was opgedronken hadden, waren ze maar weer eens naar huis gegaan. Je mocht zo'n oude doos tenslotte ook niet te lang storen! Ze hadden de deur extra stilletjes dichtgetrokken, omdat het ouwe omaatje in slaap gevallen was en snurkte als een varken. En dus waren de jongens maar weer glijbanen gaan maken in de sneeuw op de berghellingen bij de rivier. Daar waren ze die winter specialisten in geworden, in glijbanen maken in de sneeuw op de berghellingen bij de rivier. Dat zou hen zeker van pas komen. In de laaglanden, die volledig plat waren en waar door de eerste lentezon geen sneeuw meer te bespeuren viel. Jaja. Ze waren helemaal klaar voor hun grote avontuur!

'Jaja, Sire. We zijn helemaal klaar voor ons grote avontuur.'

'Blij dat te horen, jongens', sprak de koning trots. 'Echt waar. Jullie vertrekken namelijk morgen al. Geen tijd te verliezen.'

'Zoals U wilt, Sire.' Galei boog diep voor zijn koning.

'Uw wens is ons bevel.' Galooi boog ook. Maar iets minder diep. Een diepe buiging was veel te ongeleefd met alleen een hemdje aan.

Diezelfde avond, maar enkele honderden kilometers verder, zat een onberispelijk geschoren, al wat ouder wordende man met verzorgd grijs haar in een makkelijke stoel in zijn slaapkamer in gedachten verzonken. Een sobere gouden kroon – die meer wegghad van een haarband, zo eenvoudig was ze – lag op een nachttafeltje wat verderop. Hoogkoning Teiresias had de kroon net weggelegd. Je kon de afdruk in zijn achterhoofd nog zien. Hij kreeg hoofdpijn en zeurende slapen van dat ding.